Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

26 päivänä syyskuuta 2013 *

Muutoksenhaku — Asetukset (EY) N:o 207/2009 ja N:o 2868/95 — Menettämismenettely — Yhteisön tavaramerkiksi rekisteröity sanamerkki CENTROTHERM — Tosiasiallinen käyttö — Käsite — Todistuskeinot — Valaehtoinen vakuutus — Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1–3 kohta — Unionin yleisen tuomioistuimen päätösten muuttamista koskeva toimivalta — Väliintulijan esittämien perusteiden ja vaatimusten laajuus

Asiassa C-609/11 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 25.11.2011,

Centrotherm Systemtechnik GmbH, kotipaikka Brilon (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt A. Schulz ja Rechtsanwältin C. Onken sekä Patentanwalt F. Schmidt,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG, kotipaikka Blaubeuren (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt O. Löffel ja Rechtsanwalt P. Lange,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen sekä tuomarit J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan ja A. Prechal (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.2.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.5.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Centrotherm Systemtechnik GmbH (jäljempänä Centrotherm Systemtechnik) vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-427/09, centrotherm Clean Solutions vastaan SMHV - Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), 15.9.2011 antaman tuomion (Kok., s. II-6207; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG:n (jäljempänä centrotherm Clean Solutions) kanteen, jolla pyrittiin kumoamaan osittain sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 25.8.2009 tekemä päätös (asia R 6/2008-4) (jäljempänä riidanalainen päätös), joka liittyy centrotherm Clean Solutionsin vireille panemaan menettämismenettelyyn, joka koskee yhteisön sanamerkkiä CENTROTHERM, jonka haltija on Centrotherm Systemtechnik.

2 On lisäksi todettava, että myös rinnakkaisessa asiassa T-434/09, Centrotherm Systemtechnik vastaan SMHV - centrotherm Clean Solutions (CENTROTHERM) (Kok., s. II-6227), jossa oli samat osapuolet ja jossa myös kyseenalaistettiin riidanalainen päätös, unionin yleinen tuomioistuin antoi 15.9.2011 tuomion, jolla se hylkäsi Centrotherm Systemtechnikin kanteen, jossa vaadittiin tämän päätöksen osittaista kumoamista.

3 Mainittu tuomio on Centrotherm Systemtechnikin valituksen kohteena (asia C-610/11 P).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

4 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1–3 kohdassa määrätään seuraavaa:

”1. Valituslautakuntakäsittelyn muut asianosaiset kuin kantaja voivat osallistua väliintulijoina asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa vastaamalla kanteeseen määrättyjen menettelytapojen mukaisesti ja määrätyssä ajassa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla väliintulijoilla on samat menettelylliset oikeudet kuin varsinaisilla asianosaisilla.

Väliintulijat voivat tukea asianosaisten vaatimuksia ja esittää asianosaisten vaatimuksiin ja perusteisiin nähden itsenäisiä vaatimuksia ja perusteita.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu väliintulija voi 135 artiklan 1 kohdan mukaisesti jättämässään vastineessa esittää vaatimuksia valituslautakunnan päätöksen [kumoamiseksi] tai muuttamiseksi sellaisen kohdan osalta, jota valituksessa ei ole esitetty, sekä esittää perusteita, joita valituksessa ei ole esitetty.

_ _”

Asetus (EY) N:o 207/2009

5 Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1) kodifioitiin yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1).

6 Asetuksen N:o 207/2009 15 artiklassa säädetään otsikon ”Yhteisön tavaramerkin käyttäminen” alla seuraavaa:

”1. Jos yhteisön tavaramerkin haltija ei viiden vuoden kuluessa rekisteröinnistä ole ottanut yhteisössä tavaramerkkiä tosiasialliseen käyttöön tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity, tai jos tällainen käyttö on ollut viisi vuotta yhtäjaksoisesti keskeytyneenä eikä käyttämättä jättämiseen ole pätevää syytä, yhteisön tavaramerkkiin sovelletaan tässä asetuksessa säädettyjä seuraamuksia.

– –”

7 Saman asetuksen 51 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Yhteisön tavaramerkin haltijan julistetaan menettäneen oikeutensa [SMHV:lle] tehdyllä vaatimuksella tai loukkauskanteeseen kohdistuvalla vastakanteella, jos:

a) viiden vuoden yhtäjaksoisen jakson kuluessa tavaramerkkiä ei ole yhteisössä otettu tosiasialliseen käyttöön tavaroille tai palveluille, joita varten se on rekisteröity, eikä käyttämättä jättämiseen ole pätevää syytä; – –

– –

2. Jos menettämisperusteet koskevat ainoastaan joitakin tavaroita tai palveluja, joita varten yhteisön tavaramerkki on rekisteröity, haltijan julistetaan menettäneen oikeutensa ainoastaan kyseisten tavaroiden tai palvelujen osalta.”

8 Asetuksen N:o 207/2009 VI osaston 5 jakson, jonka otsikko on ”Menettämistä ja mitättömyyttä koskeva menettely [SMHV:ssä]”, 57 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tutkiessaan menettämis- tai mitättömyysvaatimusta [SMHV] pyytää, niin usein kun on tarpeen, osapuolia esittämään asettamassaan määräajassa sen itsensä niille osoittamia ilmoituksia tai muiden osapuolien tiedonantoja koskevia huomautuksia.

2. Mitättömyysmenettelyssä osapuolena olevan, aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on yhteisön tavaramerkin haltijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että mitättömyysvaatimuksen tekopäivää edeltäneiden viiden vuoden aikana aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on todellisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin mitättömyysvaatimus perustuu, tai että käyttämättä jättämiselle on aiheelliset perusteet, jos tähän päivään mennessä aikaisempi tavaramerkki on ollut rekisteröitynä vähintään viisi vuotta. – – Jos näitä todisteita ei esitetä, mitättömyysvaatimus hylätään. – –

– –”

9 Asetuksen N:o 207/2009 65 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Valituslautakuntien valitusta koskevat päätökset voidaan saattaa yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

– –

3. Yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta sekä kumota kiistetty päätös että muuttaa sitä.

4. Kannetta voi ajaa kuka tahansa valituslautakunnan menettelyn osapuolista, joille päätös on vastainen.

– –”

10 Asetuksen N:o 207/2009 IX osaston, jonka otsikko on ”Menettelysäännökset”, 1 jakson, jonka otsikko on ”Yleiset säännökset”, 76 artiklassa säädetään otsikon ”Tosiseikkojen tutkiminen viran puolesta” alla seuraavaa:

”1. Menettelyssä [SMHV] tutkii tosiseikat viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. [SMHV] voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa.”

11 Asetuksen N:o 207/2009 78 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[SMHV:ssä] toimitettavissa menettelyissä voidaan asian selvittämiseksi toteuttaa seuraavat toimet:

– –

f) valaehtoiset tai juhlalliset kirjalliset vakuutukset taikka sen valtion lainsäädännön, jossa ne on tehty, mukaan vaikutukseltaan vastaavat kirjalliset vakuutukset.”

Asetus (EY) N:o 2868/95

12 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1041/2005 (EUVL L 172, s. 4; jäljempänä asetus N:o 2868/95), 22 säännön 2–4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Jos väitteentekijän on todistettava tavaramerkin käyttö tai se, että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, [SMHV] pyytää väitteentekijää toimittamaan vaaditut todisteet [SMHV:n] asettaman määräajan kuluessa. Jos väitteentekijä ei toimita todisteita määräajan kuluessa, [SMHV] hylkää väitteen.

3. Käytön todistamiseksi tarvittavista tiedoista ja todisteista on ilmettävä väitteen perustana olevan tavaramerkin käytön paikka, aika, laajuus ja luonne niiden tuotteiden osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu, sekä todisteet näiden tietojen tueksi 4 kohdan mukaisesti.

4. Todistusaineisto on jätettävä 79 ja 79 a säännön mukaisesti, ja se on periaatteessa rajoitettava väitettä tukeviin asiakirjoihin ja todistuskappaleisiin, kuten pakkauksiin, etiketteihin, hinnastoihin, luetteloihin, laskuihin, valokuviin ja lehtimainoksiin sekä asetuksen [N:o 207/2009 78] artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuihin kirjallisiin vakuutuksiin.”

13 Asetuksen N:o 2868/95 40 säännön 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Asetuksen [N:o 207/2009 51] artiklan 1 kohdan a alakohtaan perustuvan menettämishakemuksen tapauksessa [SMHV] pyytää asettamansa määräajan kuluessa yhteisön tavaramerkin haltijaa esittämään todisteita tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä. Jos todisteita ei toimiteta asetetun määräajan kuluessa, yhteisön tavaramerkki kumotaan. Edellä olevan 22 säännön 2, 3 ja 4 kohtaa sovelletaan soveltuvin osin.”

Asian tausta

14 Unionin yleinen tuomioistuin esitti asian käsittelyn aiemmat vaiheet valituksenalaisen tuomion 1–12 kohdassa seuraavasti:

”1 [Centrotherm Systemtechnik] teki 7.9.1999 yhteisön tavaramerkiksi rekisteröimistä koskevan hakemuksen [SMHV:lle] [asetuksen N:o 40/49] perusteella – –.

2 Merkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki CENTROTHERM.

3 Tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 11, 17, 19 ja 42 – –.

4 Tavaramerkki CENTROTHERM rekisteröitiin 19.1.2001 edellä 3 kohdassa tarkoitettuja tavaroita ja palveluja varten yhteisön tavaramerkiksi.

5 [centrotherm Clean Solutions] esitti 7.2.2007 SMHV:lle asetuksen N:o 40/94 15 artiklan ja 50 artiklan 1 kohdan a alakohdan (joista on tullut asetuksen N:o 207/2009 15 artikla ja 51 artiklan 1 kohdan a alakohta) perusteella CENTROTHERM-tavaramerkkiä koskevan menettämisvaatimuksen kaikkien rekisteröityjen tavaroiden ja palvelujen osalta.

6 Menettämisvaatimus annettiin 15.2.2007 tiedoksi [Centrotherm Systemtechnikille], jota kehotettiin esittämään mahdolliset huomautuksensa ja todisteet riidanalaisen tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä kolmen kuukauden määräajassa.

7 [Centrotherm Systemtechnik] vastusti 11.5.2007 esittämissään huomautuksissa menettämisvaatimusta ja esitti todisteena tavaramerkkinsä tosiasiallisesta käytöstä seuraavaa:

— 14 digitaalista valokuvaa

— neljä laskua

— ilmoituksen, jonka otsikkona on ”eidesstattliche Versicherung” (valaehtoinen vakuutus), jonka on laatinut W. [Centrotherm Systemtechnikin] johtajana.

8 [Centrotherm Systemtechnik] ilmoitti, että sen hallussa on lukuisia muita jäljennöksiä laskuista, joiden esittämisestä se aluksi luopuu luottamuksellisuussyistä. Se väitti voivansa esittää muita asiakirjoja ja pyysi SMHV:n mitättömyysosastoa toteuttamaan prosessuaalisen toimenpiteen, jos se haluaa asiakirja-aineistoon liitettäviksi muita yksittäisiä todisteita ja asiakirjoja.

9 Mitättömyysosasto julisti 30.10.2007 tavaramerkin CENTROTHERM menetetyksi ja totesi, että [Centrotherm Systemtechnikin] esittämät todisteet eivät olleet riittäviä mainitun tavaramerkin tosiasiallisen käytön toteen näyttämiseksi.

10 [Centrotherm Systemtechnik] teki tästä päätöksestä 14.12.2007 valituksen, jonka SMHV:n neljäs valituslautakunta osittain hyväksyi [riidanalaisella päätöksellä].

11 Valituslautakunta kumosi mitättömyysosaston päätöksen ja hylkäsi menettämisvaatimuksen luokkaan 11 kuuluvien tuotteiden ’lämmityspakokaasujen poistoputket, savupiippujen savunpoistolaitteistot, lämmityskattiloiden putket; kaasupolttimoiden pidennysosat; mekaaniset lämmityslaitteiden osat; mekaaniset kaasulaitteiden osat; putkijohtojen hanat; savupiipun läpät’ osalta, luokkaan 17 kuuluvien tuotteiden ’putkiliitososat, putkimuhvit, johtolujitteet, letkut, kaikki

edellä mainitut tuotteet ei metallista' osalta ja luokkaan 19 kuuluvien tuotteiden 'putket, putkijohdot, erityisesti rakennustarkoituksiin; haaraputket savupiippujen putket' osalta. Valituslautakunta hylkäsi kanteen muilta osin.

12 Erityisesti valituslautakunta katsoi, että oli esitetty todiste tavaramerkin CENTROTHERM tosiasiallisesta käytöstä menettämisvaatimuksen esittämistä (eli 7.2.2007) edeltäneiltä viideltä vuodelta (jäljempänä merkityksellinen ajanjakso) edellä 11 kohdassa mainittujen tavaroiden osalta, koska väliintulijan toimittamat valokuvat osoittivat tavaramerkin käytön luonteen ja koska esitetyt laskut todistavat, että mainittuja tavaroita oli markkinoitu riidanalaisella tavaramerkillä."

15 Edellä esitettyä unionin yleisen tuomioistuimen tekemää asian taustan kuvausta on täydennettävä seuraavilla täsmennyksillä.

16 Yhtäältä – kuten muun muassa edellä mainitussa rinnakkaisessa asiassa T-434/09, Centrotherm Systemtechnik vastaan SMHV – centrotherm Clean Solutions (CENTROTHERM), annetun tuomion 13 kohdasta ilmenee – valituslautakunta katsoi muista tavaroista ja palveluista, joita varten tavaramerkki CENTROTHERM oli rekisteröity, että Centrotherm Systemtechnik oli esittänyt todisteena ainoastaan johtajansa vakuutuksen, joka ei valituslautakunnan mukaan riittänyt osoittamaan tavaramerkin tosiasiallista käyttöä. Valituslautakunta huomautti, että mitättömyysosastolla ei ollut velvollisuutta pyytää muita asiakirjoja saati ottaa huomioon SMHV:ssä niin ikään vireillä olevan toisen asian asiakirja-aineistoa.

17 Toisaalta riidanalaisen päätöksen 36 kohdasta ilmenee, että valituslautakunta katsoi Centrotherm Systemtechnikin sille toimittamista lisätodisteista, että tällainen "lisätodiste oli toimitettu myöhässä eikä sitä voida ottaa huomioon", koska "asetuksen N:o 2868/95 40 säännön 5 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettu määräaika on preklusiivinen määräaika, jonka noudattamatta jättäminen johtaa tavaramerkin menettämiseen mainitun asetuksen 40 säännön 5 kohdan kolmannen virkkeen mukaisesti". Riidanalaisen päätöksen 37 kohdassa valituslautakunta totesi lisäksi, että vaikka myönnettäisiin, että valituslautakunta arvioi asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan nojalla vapaasti myöhässä esitettyjen todisteiden huomioon ottamista, käsiteltävässä asiassa ei ole syytä, jonka vuoksi sen pitäisi käyttää harkintavaltaansa valittajan hyväksi. Mainittu lautakunta tarkensi, että valittaja oli esittänyt tältä osin vain yleisiä väitteitä tavaramerkkioikeuden roolista ja arvosta eikä se ollut vedonnut mahdottomuuteen toimittaa todisteita käytöstä ensimmäisessä asteessa.

Valituksenalainen tuomio

18 Centrotherm Clean Solutions nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.10.2009 jättämällään kirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi siltä osin kuin siinä hylättiin vaatimus tavaramerkin CENTROTHERM menettämisestä.

19 centrotherm Clean Solutions esitti kanteensa tueksi yhden ainoan kanneperusteen, joka koskee todisteiden virheellistä arviointia. Sen mukaan valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan a alakohtaa sekä asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 2 ja 3 kohtaa ja 40 säännön 5 kohtaa, kun se katsoi, että Centrotherm Systemtechnikin väiteosastossa esittämät todisteet olivat riittäviä osoittamaan kyseisen tavaramerkin tosiasiallisen käytön.

20 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi mainitun kanteen valituksenalaisella tuomiolla ja kumosi riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin sillä kumottiin osittain mitättömyysosaston 30.10.2007 tekemä päätös.

21 Unionin yleinen tuomioistuin viittasi valituksenalaisen tuomion 21–24 kohdassa aluksi menettämisseuraamuksen tavoitteeseen ja menettelysääntöihin sekä menettelyssä esitettävän näytön arvioinnin periaatteisiin sellaisina kuin ne ilmenevät erityisesti asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan a alakohdasta ja asetuksen N:o 2868/95 40 säännön 5 kohdasta.

22 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 25–30 kohdassa seuraavaa:

”25 Oikeuskäytännön mukaan tavaramerkin käyttö on tosiasiallista silloin, kun sitä käytetään sen keskeisen tehtävän mukaisesti eli sen takaamiseksi, että tavaroilla tai palveluilla, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, on tietty alkuperä, siinä tarkoituksessa, että voitaisiin luoda tai säilyttää markkinat näille tavaroille ja palveluille, ja kun käyttö ei ole pelkästään symbolista eli sillä ainoastaan pyrittäisiin säilyttämään tavaramerkin tuottamat oikeudet. Tavaramerkin tosiasiallista käyttöä koskeva ehto edellyttää lisäksi, että merkkiä – sellaisena kuin se on asianomaisella alueella suojattuna – käytetään julkisesti ja ulospäin (ks. asia T-418/03, La Mer Technology v. SMHV – Laboratoires Goëmar (LA MER), tuomio 27.9.2007, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen – –).

26 Vaikka tosiasiallisen käytön käsite ei [siis] tarkoita sellaista vähäistä käyttöä, joka ei riitä osoittamaan, että tavaramerkkiä todella käytetään tietyillä markkinoilla, tosiasiallisen käytön tarkoituksena ei kuitenkaan ole arvioida kaupallista menestystä eikä valvoa yrityksen taloudellista strategiaa eikä myöskään varata tavaramerkkisuojaa ainoastaan niihin tilanteisiin, joissa kaupallinen hyödyntäminen on määrältään huomattavaa (asia T-194/03, Il Ponte Finanziaria v. SMHV - Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE), tuomio 23.2.2006, Kok., s. II-445, 32 kohta).

27 Tarkemmin sanoen tutkittaessa yksittäistapauksessa sitä, onko kyseessä olevaa tavaramerkkiä käytetty tosiasiallisesti, on tehtävä kaikkien asiakirja-aineistoon sisältyvien seikkojen kokonaisarviointi ottamalla huomioon kaikki yksittäistapauksen kannalta keskeiset tekijät. Tällaisen arvioinnin on perustuttava kaikkiin tosiseikkoihin ja olosuhteisiin, joiden avulla voidaan osoittaa tavaramerkkiä todella kaupallisesti hyödynnettävän; tällaisia ovat erityisesti sellaiset käyttötavat, joita voidaan pitää kyseisellä talouden alalla perusteltuina markkinaosuuksien säilyttämiseksi tai luomiseksi tavaroille tai palveluille, joita tavaramerkillä suojataan, sekä näiden tavaroiden tai palvelujen luonne, kyseisten markkinoiden ominaispiirteet ja tavaramerkin käytön laajuus ja taajuus (ks. em. asia [La Mer Technology v. SMHV – Laboratoires Goëmar (LA MER)], tuomion 53–55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Kyseessä olevan tavaramerkin käytön laajuuden osalta on otettava etenkin huomioon yhtäältä kaikkien käyttöä merkitsevien toimien kaupallinen volyymi ja toisaalta sen ajanjakson pituus, jona käyttöä merkitsevät toimet on toteutettu, ja kyseisten toimien taajuus (ks. em. asia [La Mer Technology v. SMHV – Laboratoires Goëmar (LA MER)], tuomion 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Arviointi merkitsee, että huomioon otettavilla tekijöillä on tietty keskinäinen riippuvuus. Näin ollen kyseisellä tavaramerkillä varustettujen tavaroiden myynnin vähäisen volyymin saattaa kompensoida merkin huomattavan voimakas käyttö tai käytön tietty ajallinen jatkuvuus, ja päinvastoin (ks. em. asia [La Mer Technology v. SMHV – Laboratoires Goëmar (LA MER)], tuomion 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Mitä rajoitetumpi tavaramerkin käytön kaupallinen volyymi kuitenkin on, sitä välttämättömämpää on, että tavaramerkin haltija toimittaa lisätietoja, joiden perusteella voidaan poistaa mahdolliset epäilykset kyseessä olevan tavaramerkin tosiasiallisesta käyttämisestä (asia T-382/08, Advance Magazine Publishers v. SMHV – Capela & Irmãos (VOGUE), tuomio 18.1.2011, 31 kohta – –).

30 Tavaramerkin tosiasiallista käyttöä ei voida näyttää toteen todennäköisyyksillä tai olettamilla, vaan näytön on perustuttava konkreettisiin ja objektiivisiin seikkoihin, jotka todistavat tavaramerkin todellisesta ja riittävästä käytöstä asianomaisilla markkinoilla (ks. em. asia [La Mer Technology v. SMHV – Laboratoires Goëmar (LA MER)], tuomion 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).”

23 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että kaikkien mainitun tuomion 21–30 kohdassa esitettyjen seikkojen valossa on arvioitava, katsoiko valituslautakunta riidanalaisessa päätöksessä perustellusti, että Centrotherm Systemtechnikin mitättömyysosastossa esittämät todisteet osoittavat kyseisen tavaramerkin tosiasiallisen käytön tämän tuomion 11 kohdassa mainituille tavaroille, ja katsoi mainitun tuomion 32–37 kohdassa seuraavaa:

”32 Nyt käsiteltävässä asiassa [Centrotherm Systemtechnikin] mitättömyysosastolle esittämä näyttö tavaramerkin tosiasiallisen käytön todistamiseksi on sen johtajan valaehtoinen vakuutus, neljä laskua ja 14 digitaalista valokuvaa.

33 Aluksi on todettava, että valituslautakunnan perusteluista ei ilmene, että sen päätelmä tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä edellä kohdassa 11 mainituille tavaroille perustuisi [Centrotherm Systemtechnikin] johtajan valaehtoiseen vakuutukseen. Kuten riidanalaisen päätöksen 26–30 kohdasta ilmenee, valokuvien todistusarvon ja neljän laskun välinen vuorovaikutus on saanut valituslautakunnan toteamaan, että tavaramerkin CENTROTHERM tosiasiallinen käyttö on näytetty toteen. Riidanalaisen päätöksen 27 ja 31 kohdan viittauksilla mainittuun vakuutukseen on tarkoitus ainoastaan osoittaa sen puutteet ja sen sisältöä tukevien lisätekijöiden puuttuminen.

34 Näin ollen on tutkittava, voidaanko valokuvien ja neljän laskun kokonaisarvioinnin perusteella päätellä, että riidanalaista tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty edellä 25–29 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

35 Neljästä laskusta on todettava, että kolme niistä on päivätty heinäkuussa 2006 ja ne koskevat Tanskaa, Unkaria ja Slovakiaa ja yksi niistä on päivätty tammikuussa 2007 ja se koskee Saksaa. Sana ’centrotherm’ näkyy mainittujen laskujen ylätunnisteessa, ja siihen liittyy toiminimenä toimiva [Centrotherm Systemtechnikin] logo ja sen postiosoite.

36 Nämä laskut osoittavat, että [Centrotherm Systemtechnik] on myynyt monia tavaroita, jotka liittyvät putkitöihin (putket, muhvit, lämmityskattiloiden liitoskokonaisuudet, tarkistusmutkat, poistojärjestelmien suojukset), neljälle ostajalle summasta, joka on vuoden 2007 lasku mukaan lukien vähemmän kuin 0,03 prosenttia siitä liikevaihdosta, jonka [Centrotherm Systemtechnikin] johtaja on ilmoittanut toteuttaneensa vuonna 2006 tavaramerkillä CENTROTHERM yksilöityjen tavaroiden myynnillä.

37 Tästä seuraa, että [Centrotherm Systemtechnik] on esittänyt SMHV:lle todisteita suhteellisen heikosta myynnistä sen johtajan [vakuutuksessa] mainittuihin summiin verrattuna. Näin ollen silloinkin, jos valituslautakunta olisi ottanut huomioon mainitun [vakuutuksen], olisi todettava, että asiakirja-aineisto ei sisällä riittävästi seikkoja, jotka tukisivat sen sisältöä myyntien arvon suhteen. Lisäksi tavaramerkin ajallisen käytön kannalta mainitut laskut koskevat erittäin lyhyitä [tai] satunnaisia ajanjaksoja, toisin sanoen päivämääriä 12., 18. ja 21.7.2006 ja 9.1.2007.”

24 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin arvioi valituksenalaisen tuomion 38–42 kohdassa Centrotherm Systemtechnikin esittämien valokuvien todistusarvoa.

25 Se päätti tutkintansa ja hyväksyi kanteen seuraavasti:

”43 Näin ollen on todettava, että edellä 35–42 kohdassa esitettyjen seikkojen kokonaisarvioinnin perusteella ei voida todennäköisyyksiin tai olettamiin turvautumatta päätellä, että riidanalaista merkkiä on tosiasiallisesti käytetty edellä 11 kohdassa mainituille tavaroille merkityksellisenä ajanjaksona.

44 Tästä seuraa, että valituslautakunta on tehnyt virheen katsoessaan, että [Centrotherm Systemtechnik] on [näyttänyt toteen] tavaramerkin CENTROTHERM [tosiasiallisen käytön mainituille tavaroille].

45 [Centrotherm Systemtechnikin] väitteet, jotka on esitetty edellä 18–20 kohdassa ja joiden mukaan markkinoiden erityisluonne tekee vaikeaksi todisteiden keräämisen, eivät voi horjuttaa tätä päätelmää.

46 Tavaramerkin tosiasiallista käyttöä koskevien todisteiden esittämistapoja ja todistelukeinoja ei ole rajoitettu. Unionin yleisen tuomioistuimen päätelmä, jonka mukaan tosiasiallista käyttöä ei ole näytetty toteen nyt käsiteltävässä asiassa, ei johdu kohtuuttoman korkean todistuskynnyksen vaatimuksesta, vaan siitä, että [Centrotherm Systemtechnik] on halunnut rajoittaa todisteiden esittämistä (ks. edellä 8 kohta). Mitättömyysosasto on saanut huonolaatuisia valokuvia tavaroista, joiden tuotenumerot eivät vastaa niitä tuotteita, jotka joidenkin esitettyjen laskujen mukaan on myyty. Lisäksi mainitut laskut kattavat lyhyen ajanjakson ja osoittavat arvoltaan vähäiset myynnit verrattuina niihin myynteihin, jotka [Centrotherm Systemtechnik] on väittänyt suorittaneensa. On myös todettava, että [Centrotherm Systemtechnik] on vahvistanut istunnossa, ettei sen SMHV:ssä esittämien laskujen ja valokuvien välillä ole suoraa yhteyttä.

47 Kanne on näin ollen hyväksyttävä.”

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

26 Centrotherm Systemtechnik vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion, hylkäämään centrotherm Clean Solutionsin kanteen ja velvoittamaan sen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 SMHV vaatii, että valitus hyväksytään ja että centrotherm Clean Solutions velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28 centrotherm Clean Solutions vaatii, että valitus hylätään ja että Centrotherm Systemtechnik velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

29 Centrotherm Systemtechnik vetoaa valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen.

Alustava täsmennys

30 Käsiteltävässä asiassa tämän tuomion 14 kohdassa olevasta asian taustan esityksestä ilmenee, että vaikka kyseinen menettämismenettely on pantu vireille asetuksen N:o 40/94 nojalla, SMHV:n valituslautakunta teki riidanalaisen päätöksen asetuksen N:o 207/2009 voimaantulon jälkeen.

31 Koska viimeksi mainitulla asetuksella on kuitenkin kodifioitu asetus N:o 40/94 eikä jälkimmäisen kyseisiä säännöksiä ole muutettu mainitussa kodifikaatiossa, tässä tuomiossa viitataan ainoastaan asetuksen N:o 207/2009 säännöksiin.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

32 Centrotherm Systemtechnik väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että valituksenalaisen tuomion antamisella rikottiin sillä väliintulijana olevaa oikeutta esittää asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti itsenäisiä vaatimuksia ja perusteita, jotka koskevat muun muassa SMHV:n valituslautakunnan tekemän päätöksen muuttamista.

33 Centrotherm Systemtechnikin mukaan valituksenalaisen tuomion 33 ja 34 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin rajoittui nyt käsiteltävän kanteen ratkaisemiseksi tutkimaan sitä seikkaa, voidaanko Centrotherm Systemtechnikin mitättömyysosastolle toimittamien valokuvien ja laskujen nojalla katsoa, kuten valituslautakunta teki riidanalaisessa päätöksessä, että kyseisen tavaramerkin tosiasiallinen käyttö oli osoitettu.

34 Kuten sen unionin yleiselle tuomioistuimelle jättämästä vastineesta ilmenee, Centrotherm Systemtechnik ei vaadi siinä vain centrotherm Clean Solutionsin kanteen hylkäämistä. Mainitussa kirjelmässä Centrotherm Systemtechnik esitti myös väitteitä, joiden mukaan valituslautakunta ei ottanut huomioon sen johtajan valaehtoista vakuutusta, sen mainitulle lautakunnalle toimittamia lisätodisteita eikä muita tavaramerkkiä koskeviin asiakirjoihin sisältyviä seikkoja, joiden tarkoituksena on saada unionin yleinen tuomioistuin toteamaan, että kun otetaan huomioon erilaiset todisteet, kyseisen tavaramerkin tosiasiallinen käyttö on osoitettu. Mainittujen väitteiden nojalla unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt tulkita Centrotherm Systemtechnikin vaativan myös sitä, että unionin yleinen tuomioistuin säilyttää riidanalaisen päätöksen riitautetun osan ennallaan muuttamalla perusteita.

35 SMHV väittää, että Centrotherm Systemtechnik rajoittui vaatimaan centrotherm Clean Solutionsin nostaman kanteen hylkäämistä ja ettei se esittänyt vaatimusta riidanalaisen päätöksen kumoamisesta tai muuttamisesta.

36 centrotherm Clean Solutionsin mukaan valituksenalaisen tuomion 32 ja 37 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin otti huomioon Centrotherm Systemtechnikin esittämät todisteet ja että se lausui viimeksi mainitun väitteestä, joka koskee tarvetta ottaa huomioon valaehtoinen vakuutus, kun se totesi, etteivät asiakirjavihkoon sisältyvät seikat tue sen sisältöä. Lisäksi ei ole tarpeen, että unionin yleinen tuomioistuin lausuu nimenomaisesti asianosaisen väitteiden jokaisesta kohdasta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

37 Aluksi on muistettava, että asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan 1 ja 3 kohdasta ilmenee, että SMHV:n valituslautakuntien tekemät päätökset voidaan saattaa unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi ja että sillä on toimivalta sekä kumota riitautettu päätös että muuttaa sitä.

38 Lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 ja 2 kohdassa määrätään, että valituslautakuntakäsittelyn muut asianosaiset kuin kantaja voivat osallistua väliintulijoina asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa ja että ne voivat tässä ominaisuudessa esittää asianosaisten vaatimuksiin ja perusteisiin nähden itsenäisiä vaatimuksia ja perusteita. Työjärjestyksen

134 artiklan 3 kohdassa tarkennetaan tästä, että väliintulija voi vastineessaan esittää vaatimuksia valituslautakunnan päätöksen kumoamiseksi tai muuttamiseksi sellaisen kohdan osalta, jota valituksessa ei ole esitetty, sekä esittää perusteita, joita valituksessa ei ole esitetty.

39 Edellä esitetystä johtuu, että Centrotherm Systemtechnik saattoi väliintulijana vaatia centrotherm Clean Solutionsin unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille panemassa riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskevassa menettelyssä tämän päätöksen kumoamista tai muuttamista.

40 Käsiteltävässä asiassa on aluksi todettava, ettei Centrotherm Systemtechnik väitä vaatineensa unionin yleisessä tuomioistuimessa riidanalaisen päätöksen kumoamista.

41 Se pikemminkin väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ymmärtää sen tuomioistuimelle jättämän vastineen vaatimukset siinä esitettyjen perusteiden vuoksi siten, että niiden tarkoituksena on saada unionin yleinen tuomioistuin hylkäämään centrotherm Clean Solutionsin kanne sen jälkeen, kun se päätösten muuttamista koskevaa toimivaltaansa käyttämällä on tarvittaessa korvannut valituslautakunnan arvioinnin omalla arvioinnillaan.

42 Tästä on aluksi todettava, että Centrotherm Systemtechnik vaati unionin yleiselle tuomioistuimelle jättämässään vastineessa vain ”kanteen hylkäämistä” mainitsematta missään muodossa toissijaisestikaan riidanalaisen päätöksen kumoamista tai muuttamista.

43 Kuten unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 2 ja 3 kohdan sanamuodosta ilmenee, tässä säännöksessä annetaan väliintulijalle mahdollisuus esittää vastauskirjelmässään itsenäisiä ”vaatimuksia” riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi tai muuttamiseksi. Tästä seuraa, että väliintulijan mahdollisten tähän säännökseen perustuvien vaatimusten on periaatteessa ilmettävä sen vastineesta (ks. vastaavasti kannekirjelmän osalta asia C-93/11 P, Verein Deutsche Sprache v. neuvosto, määräys 28.6.2011, 18 kohta).

44 Lisäksi on todettava, ettei Centrotherm Systemtechnikin vastineen vaatimusosan lisäksi myöskään sen tässä kirjelmässä esittämissä perusteluissa ilmaista selvästi ja nimenomaisesti vaatimusta riidanalaisen päätöksen muuttamiseksi.

45 Lopuksi on todettava, että vaikka olisi niin, että mainitun vastineen 49–56 kohdassa olevia valaehtoista vakuutusta koskevia toteamuksia ja sen 23 ja 57 kohdassa olevia kyseisen tavaramerkin asiakirjavihkossa olevia todisteita ja Centrotherm Systemtechnikin valituslautakunnalle toimittamia todisteita koskevia toteamuksia voidaan sen väitteen mukaisesti tulkita siten, että niissä pyydetään unionin yleistä tuomioistuinta ottamaan mainitut todisteet huomioon sen päätösten muuttamista koskevan toimivallan nojalla, olisi kuitenkin niin, ettei unionin yleisen tuomioistuimen tällaisen toimivallan virheellistä käyttämättä jättämistä koskeva valitusperuste menesty käsiteltävässä asiassa.

46 Yhtäältä on todettava, että siltä osin kuin mainitussa valitusperusteessa on tarkoitus väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin ottanut kyseistä valaehtoista vakuutusta huomioon, tosiseikat eivät tue sitä. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi nimittäin valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että vaikka valituslautakunta olisi ottanut tämän vakuutuksen huomioon, olisi todettava, että asiakirja-aineisto ei sisällä riittävästi seikkoja, jotka tukisivat sen sisältöä myyntien arvon suhteen.

47 Tästä seuraa, että valituksenalaisen tuomion 35–42 kohdassa esitettyjen seikkojen kokonaisarviointi, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi mainitun tuomion 43 kohdassa, ettei näiden seikkojen perusteella voida katsoa, että kyseistä tavaramerkkiä käytettiin tosiasiallisesti, perustuu muun muassa mainitun valaehtoisen vakuutuksen huomioon ottamiseen ja sekä sen että muiden tutkittujen todisteiden todistusvoiman arviointiin.

48 Toisaalta siltä osin kuin tässä valitusperusteessa väitetään, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole ottanut päätösten muuttamista koskevaa toimivaltaansa käyttäessään huomioon kyseisen tavaramerkin asiakirjavihkossa olevia todisteita ja valitusmenettelyssä valituslautakunnalle esitettyjä todisteita, on muistutettava, että päätösten muuttamista koskeva toimivalta ei anna unionin yleiselle tuomioistuimelle oikeutta arvioida sellaisia seikkoja, joista valituslautakunta ei ole lausunut. Päätösten muuttamista koskevan toimivallan käytön on näin ollen lähtökohtaisesti rajoituttava tilanteisiin, joissa unionin yleinen tuomioistuin valituslautakunnan arvioinnin tutkittuaan voi määrittää selvitettyjen tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella, minkälainen päätös valituslautakunnan olisi pitänyt tehdä (asia C-263/09 P, Edwin v. SMHV, tuomio 5.7.2011, Kok., s. I-5853, 72 kohta).

49 Käsiteltävässä asiassa valituslautakunta on kuitenkin – kuten riidanalaisen päätöksen 32–37 kohdasta ilmenee – nimenomaisesti kieltäytynyt ottamasta huomioon kyseisiä todisteita eikä näin ollen ole arvioinut niiden todistusarvoa millään tavalla.

50 Näin ollen on todettava, ettei Centrotherm Systemtechnik olisi voinut säännösten mukaisesti vaatia unionin yleistä tuomioistuinta tutkimaan riidanalaisen päätöksen mahdolliseksi muuttamiseksi niiden todisteiden todistusvoimaa, joita valituslautakunta ei ollut tutkinut kyseisessä päätöksessä.

51 Edellä esitetyillä perusteilla ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 76 artiklan 1 kohdan rikkomista

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

52 Centrotherm Systemtechnik väittää toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, kuten valituksenalaisesta tuomiosta ja erityisesti sen 46 kohdasta implisiittisesti ilmenee, että Centrotherm Systemtechnikillä on todistustaakka kyseisen tavaramerkin tosiasiallisesta käyttämisestä.

53 Yhtäältä asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdassa olevaa sääntöä, jonka mukaan SMHV tutkii tosiseikat viran puolesta, sovelletaan menettämismenettelyssä.

54 Toisaalta asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 kohdassa ja 57 artiklan 2 kohdassa säädetään, että aikaisemman tavaramerkin haltijan on osoitettava tavaramerkin tosiasiallinen käyttö tai muuten haltijan väite tai mitättömyysvaatimus on hylättävä, kun taas tämän asetuksen 51 artikla ei sisällä samankaltaisia täsmennyksiä menettämismenettelyjen osalta.

55 Näin ollen Centrotherm Systemtechnikin mukaan asetuksen N:o 2868/95 40 säännön 5 kohdassa asetettu todistustaakkaa koskeva sääntö on vastoin asetusta N:o 207/2009 ja se on jätettävä ottamatta huomioon. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi siis pitänyt ottaa huomioon kaikki sen hallussa olevat todisteet.

56 SMHV katsoo, että koska menettämismenettely on inter partes- ja sui generis -menettely, periaatetta tosiseikkojen viran puolesta tutkimisesta ei sovelleta ja tavaramerkin haltijan, jolla on hallussaan tähän tarvittavat todisteet, on osoitettava tavaramerkin tosiasiallinen käyttö.

57 centrotherm Clean Solutions väittää myös, ettei asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa sovelleta menettämismenettelyissä. Sitä vastoin asetuksen N:o 2868/95 40 säännön 5 kohdassa määritellään menettämistä koskevat menettelysäännöt ja säädetään nimenomaisesti, että tavaramerkin haltijan on toimitettava näyttö sen tosiasiallisesta käytöstä. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa tuomiossa millään tavalla todennut, että todistustaakka on tavaramerkin haltijalla.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

58 Aluksi on todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole valituksenalaisessa tuomiossa millään tavoin todennut, että todistustaakka tosiasiallisesta käytöstä kuuluisi aikaisemman tavaramerkin haltijalle.

59 Toiseksi on huomattava, ettei mainitun tuomion 46 kohta, josta valittaja väittää löytävänsä tällaisen unionin yleisen tuomioistuimen kannanoton, ole riittävän yksiselitteinen tällaisen päätelmän vahvistamiseksi.

60 Kolmanneksi ja ennen kaikkea on todettava, ettei Centrotherm Systemtechnik esitä, kuinka tällainen implisiittinen arviointi ja siitä mahdollisesti johtuva oikeudellinen virhe, kun ne oletetaan toteen näytetyiksi, voisivat johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.

61 Tältä osin on aluksi todettava, että – kuten tämän tuomion 40 ja 42 kohdassa on jo todettu – Centrotherm Systemtechnik ei ole millään tavoin vaatinut unionin yleiselle tuomioistuimelle toimittamassaan vastineessa riidanalaisen päätöksen kumoamista. Se ei myöskään tässä valituksessa väitä, että unionin yleinen tuomioistuin jätti kumoamatta kyseisen päätöksen sen oikeudellisen virheen vuoksi, jonka valituslautakunta väitetysti teki katsoessaan, että todistustaakka tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä kuuluu sen haltijalle.

62 Centrotherm Systemtechnik ei myöskään voi moittia unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut huomioon tavaramerkin asiakirjavihkossa olevia tai valituslautakunnalle toimitettuja todisteita todetakseen valituksenalaisessa tuomiossa, ettei kyseistä tavaramerkkiä pidä julistaa menetetyksi, koska – kuten tämän tuomion 48–50 kohdasta ilmenee – unionin yleistä tuomioistuinta ei vaadittu muuttamaan riidanalaista päätöstä, mitä se ei joka tapauksessa olisi voinut näiden todisteiden pohjalta tehdä.

63 Lopuksi on muistettava, että centrotherm Clean Solutions väitti kanteessaan vain, että valituslautakunta katsoi virheellisesti, että mitättömyysosastolle toimitetut todisteet voivat osoittaa kyseisen tavaramerkin tosiasiallisen käytön.

64 Edellä esitetystä johtuu, ettei unionin yleisen tuomioistuimen millään tavoin tarvinnut käsiteltävänään olevien kanteen ja kanneperusteiden ratkaisemiseksi lausua siitä kysymyksestä, kenellä oli todistustaakka kyseisen tavaramerkin tosiasiallisesta käyttämisestä.

65 Tästä seuraa myös, että vaikka se implisiittinen oikeudellinen virhe, jonka Centrotherm Systemtechnik väittää löytäneensä valituksenalaisesta tuomiosta, olisi näytetty toteen, se ei voi johtaa tuomion kumoamiseen.

66 Edellä esitetyn perusteella toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

67 Centrotherm Systemtechnik väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että – kuten valituksenalaisen tuomion 26 kohdasta ilmenee – unionin yleinen tuomioistuin nojautui oletukseen, jonka mukaan tosiasiallisen käytön käsite ei kata vähäistä ja riittämätöntä käyttöä. Näin tehdessään kyseinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön, jonka mukaan tosiasiallisuuden vaatimuksen pitäisi sulkea pois vain sellaiset käyttötavat, jotka ovat symbolisia ja joilla ainoastaan pyritään säilyttämään tavaramerkin rekisteröinnin tuottamat oikeudet.

68 Centrotherm Systemtechnikin mukaan tämä oikeudellinen virhe oli perusta unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 36 ja 37 kohdassa tekemälle virheelliselle arvioinnille, jonka mukaan on esitetty todisteita suhteellisen pienestä myynnistä, jonka kokonaismäärä vastaa vain 0,03:a prosenttia ilmoitetusta liikevaihdosta.

69 SMHV ja centrotherm Clean Solutions väittävät yhtäältä, että valituksenalaisen tuomion 26 kohta, jossa viitataan vähäiseen käyttöön, joka ei riitä ”osoittamaan, että tavaramerkkiä todella käytetään tietyillä markkinoilla”, on täysin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen. Toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan myynnistä esitetyt todisteet ovat riittämättömiä osoittamaan tavaramerkin tosiasiallisen käytön, ei voida tutkia valitusmenettelyssä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

70 Aluksi on todettava, että kolmas valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen ymmärtämiseen. Centrotherm Systemtechnik nimittäin erotti asiayhteydestään tuomion 26 kohdassa olevan virkkeen osan ja vääristi tällä tavoin tämän kohdan merkitystä.

71 Yhtäältä valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa tehtyä arviointia on tarkasteltava tuomion 25 kohdan kanssa, jossa unionin yleinen tuomioistuin muun muassa muistuttaa, että tavaramerkin käyttö on tosiasiallista silloin, kun tavaramerkkiä käytetään sen keskeisen tehtävän mukaisesti eli sen takaamiseksi, että niillä tavaroilla tai palveluilla, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, on tietty alkuperä, siinä tarkoituksessa, että näin voitaisiin luoda tai säilyttää markkinat näille tavaroille ja palveluille, ja kun käyttö ei ole pelkästään symbolista käyttöä, jolla pyritään ainoastaan säilyttämään tavaramerkin tuottamat oikeudet.

72 Unionin yleinen tuomioistuin otti huomioon nämä periaatteet ja totesi valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, että tosiasiallisen käytön käsite ei ”siis” tarkoita sellaista vähäistä käyttöä, joka ei riitä ”osoittamaan, että tavaramerkkiä todella käytetään tietyillä markkinoilla”, ennen kuin se viittasi samassa kohdassa oikeuskäytäntöön, jonka mukaan tosiasiallisen käytön tarkoituksena ei ole arvioida kaupallista menestystä eikä valvoa yrityksen taloudellista strategiaa eikä myöskään varata tavaramerkkisuojaa ainoastaan niihin tilanteisiin, joissa kaupallinen hyödyntäminen on määrältään huomattavaa.

73 Toisaalta ei voida myöskään olla ottamatta huomioon sitä, että valituksenalaisen tuomion 25 ja 26 kohta ovat osa laajempaa esitystä tavaramerkin tosiasiallisen käytön käsitettä koskevasta oikeuskäytännöstä ja sisältävät erilaisia täydentäviä toteamuksia käytön laajuudesta ja erityisesti sen kaupallisesta volyymistä, kuten mainitun tuomion 27–29 kohdasta ilmenee.

74 Näin ollen valituksenalaisen tuomion 26 kohdan toteamus, jossa unionin yleinen tuomioistuin vain viittaa riidattomaan oikeuskäytäntöön, ei sisällä minkäänlaista oikeudellista virhettä.

75 Toiseksi valituksenalaisen tuomion 36 ja 37 kohdasta on todettava, että ne kuuluvat monimutkaiseen arviointiin, josta ne sisältävät vain yhden osan, ja niissä pyritään valituksenalaisen tuomion 34 kohdan mukaisesti tarkastamaan, voidaanko valokuvien ja neljän laskun kokonaisarvioinnin perusteella päätellä, että riidanalaista tavaramerkkiä on käytetty tosiasiallisesti edellä 25–29 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

76 Tässä yhteydessä unionin yleisen tuomioistuimen erityisesti 36 ja 37 kohdassa tekemiä toteamuksia ja arviointeja mainittujen kaupallisten toimien yleisyydestä sillä ajanjaksolla, jolle ne ulottuvat, ja niiden osoittamasta kaupallisesta volyymistä ei voida tarkastella erillään kaikista muista arvioinneista, joiden perusteella unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei kyseisen tavaramerkin tosiasiallista käyttöä ole osoitettu käsiteltävässä asiassa, mikä koskee erityisesti valituksenalaisen tuomion 38–42 kohdassa valokuvien tarkasteluun liittyviä arviointeja.

77 Lisäksi tällaiset toteamukset ja arvioinnit kuuluvat tosiseikkakysymyksiin (ks. vastaavasti asia C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria v. SMHV, tuomio 13.9.2007, Kok., s. I-7333, 75 kohta), eivätkä ne näin ollen ole, lukuun ottamatta niiden ottamista huomioon vääristyneellä tavalla, oikeuskysymys, joka sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen valvontaan valitusmenettelyssä.

78 Edellä esitetyn perusteella kolmas valitusperuste on hylättävä.

Neljäs valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 78 artiklan 1 kohdan f alakohdan ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännön rikkomista

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

79 Centrotherm Systemtechnik väittää neljännessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei kumonnut valituslautakunnan kantaa, jonka mukaan valaehtoinen vakuutus ei ole asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 4 kohdassa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 207/2009 78 artiklan 1 kohdan f alakohdan kanssa, tarkoitettu todiste.

80 Valittajan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt, jos se olisi vastustanut tätä kantaa ja ottanut huomioon sen seikan, ettei kaikkea valaehtoisessa vakuutuksessa olevaa tietoa tarvitse tukea muilla todisteilla, hyväksyä erilainen kanta kyseisen tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä.

81 SMHV:n mukaan valituksenalaisen tuomion 37 kohdasta sekä edellä mainitussa rinnakkaisessa asiassa T-434/09, Centrotherm Systemtechnik vastaan SMHV – centrotherm Clean Solutions (CENTROTHERM), annetun tuomion 34 kohdasta ilmenee, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole hylännyt in abstracto valaehtoisten vakuutusten koko todistusvoimaa vaan että se on arvioinut sitä ja todennut arviointinsa nojalla, jota ei voida tutkia valitusmenettelyssä, että käsiteltävässä asiassa tarvitaan lisätodisteita, kun otetaan huomioon kyseisen vakuutuksen antajan ja Centrotherm Systemtechnikin välinen yhteys.

82 centrotherm Clean Solutions väittää, että koska riitautettua valituslautakunnan toteamusta ei kyseenalaistettu kanteessa, unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut velvollisuutta kumota sitä. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään vahvistanut kyseistä toteamusta vaan viittasi valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa vain siihen, että vaikka valituslautakunta olisi ottanut kyseisen vakuutuksen huomioon, olisi pitänyt todeta, etteivät asiakirjatodisteet tukeneet riittävästi sen sisältöä myynnin määrän osalta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

83 On todettava aluksi, että neljäs valitusperuste on osin päällekkäinen ensimmäisen valitusperusteen kanssa sikäli kuin viimeksi mainitussa moititaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se – kuten ei myöskään valituslautakunta – ottanut valaehtoista vakuutusta huomioon todisteena tavaramerkin käytöstä, vaikka tällainen huomioon ottaminen olisi antanut sille mahdollisuuden käyttää muuttamisvaltaansa ja todeta, että mainittu tosiasiallinen käyttö on näytetty toteen.

84 Tältä osin on riittävää todeta, että – kuten tämän tuomion 46 ja 47 kohdassa olevista ensimmäisen valitusperusteen tarkastelun päätelmistä ilmenee – valituksenalaisen tuomion 37 ja 43 kohdasta sekä 46 kohdasta johtuu, että niiden todisteiden kokonaisarviointi, joiden nojalla unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei kyseisen tavaramerkin tosiasiallista käyttöä ole osoitettu, sisälsi sekä kyseisen vakuutuksen että muut SMHV:n mitättömyysosastolle esitetyt todisteet, joten unionin yleinen tuomioistuin ei millään tavalla luokitellut tällaista vakuutusta todisteeksi, jota ei voida hyväksyä.

85 Toiseksi siitä Centrotherm Systemtechnikin väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että kaikkea valaehtoisen vakuutuksen tietoa on tuettava muilla todisteilla, ja siis epäsi tällaiselta vakuutukselta kaiken itsenäisen todistusvoiman, on riittävää todeta, ettei unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa tekemällä arvioinnilla ole lainkaan tällaista merkitystä. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin vain korosti tässä kohdassa hyvin suurta eroa Centrotherm Systemtechnikin johtajan valaehtoisen vakuutuksen sisältämien Centrotherm Systemtechnikin vuosien 2002–2006 vuosiliikevaihtoa koskevien väitteiden ja suhteellisen pienten ja hyvin lyhyeen tai satunnaiseen aikaan rajoittuvien myynnin volyymien, jotka Centrotherm Systemtechnikin toimittamat laskut osoittavat, välillä.

86 Edellä esitetyn perusteella neljäs valitusperuste on hylättävä.

87 Koska mitään Centrotherm Systemtechnikin esittämistä valitusperusteista ei ole hyväksytty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

88 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska centrotherm Clean Solutions on vaatinut Centrotherm Systemtechnikin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja viimeksi mainittu on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi centrotherm Clean Solutionsin oikeudenkäyntikulut. SMHV vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Centrotherm Systemtechnik GmbH vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG:n oikeudenkäyntikulut.

3) Sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset